

Arrest

nr. 339 461 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 14 februari 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 27 oktober 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij dit volgend verzoek op 9 december 2022 ontvankelijk verklaart, beslist de adjunct-commissaris op 21 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 307 590 van 31 mei 2024 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 26 juli 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/11/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 31/05/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.13/12/2019) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.13/12/2019) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.13/12/2019) een hoofdletsel te hebben en daardoor hoofdpijn krijgt (betrokkene neemt hiervoor medicatie), pijn aan het been te hebben en moeilijk te kunnen slapen, waarvoor hij ook medicatie neemt. Betrokkene verklaarde tevens (gehoor DVZ dd.28/11/2022) een hoge bloeddruk te hebben. Betrokkene legde geen medische documenten neer. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het hoorrecht en de rechten van verdediging (als algemeen beginsel van het Unierecht), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren op (...) 1995 te Benin City. Verzoeker behoort tot de etnische stam Edo. Hij is een praktiserend christen en spreekt zowel Engels als Edo.

Verzoeker verliet Edo State op 15 april 2015. Hij trok eerst naar Kano en Abuja, waarna hij Nigeria ontvluchtte en via Niger naar Libië toekwam. In Libië verbleef verzoeker tot het jaar 2016, waarna hij doorreisde naar Italië toe. Hij kwam aldaar aan in oktober 2016.

Verzoeker verbleef gedurende een periode van ongeveer drie jaar in Italië. Verzoeker diende zowel op 5 december 2016 als op 28 maart 2019 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming, maar dit verzoek werd telkens afgewezen. Hierop verliet hij Italië.

Verzoeker kwam naar België toe op. Verzoeker diende vervolgens een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 21 oktober 2019.

Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Nigeria heeft verlaten, ondertussen 9 jaar geleden, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Nigeria definitief in 2015. Hij integreerde zich in Italië en, vervolgens België, en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Bij een terugkeer naar Nigeria vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Nigeria. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria (sinds hij het land verliet in 2015) zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Er is voor verzoeker geen perspectief op verbetering. Hij verliet net hierom Nigeria reeds in 2015, op zoek naar een stabiel leven dat hij thans gevonden heeft. Deze stabiliteit zou worden doorbroken bij een terugkeer naar Nigeria.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Verzoeker werd niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord over zijn procedure tot internationale bescherming, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft immers als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren op (...) 1995 te Benin City. Verzoeker behoort tot de etnische stam Edo. Hij is een praktiserend christen en spreekt zowel Engels als Edo.

Verzoeker verliet Edo State op 15 april 2015. Hij trok eerst naar Kano en Abuja, waarna hij Nigeria ontvluchtte en via Niger naar Libië toekwam. In Libië verbleef verzoeker tot het jaar 2016, waarna hij doorreisde naar Italië toe. Hij kwam aldaar aan in oktober 2016.

Verzoeker verbleef gedurende een periode van ongeveer drie jaar in Italië. Verzoeker diende zowel op 5 december 2016 als op 28 maart 2019 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming, maar dit verzoeker werd telkens afgewezen. Hierop verliet hij Italië.

Verzoeker kwam naar België toe op. Verzoeker diende vervolgens een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 21 oktober 2019.

Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Nigeria heeft verlaten, ondertussen 9 jaar geleden, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Nigeria definitief in 2015. Hij integreerde zich in Italië en, vervolgens België, en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Bij een terugkeer naar Nigeria vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Nigeria. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria (sinds hij het land verliet in 2015) zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Er is voor verzoeker geen perspectief op verbetering. Hij verliet net hierom Nigeria reeds in 2015, op zoek naar een stabiel leven dat hij thans gevonden heeft. Deze stabiliteit zou worden doorbroken bij een terugkeer naar Nigeria.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met al deze elementen diende rekening te houden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Het hoorrecht en de rechten van verdediging

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is

gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

Te dezen blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, in het raam van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming werd gehoord. Hij had met name op 18 april 2023 (van 13u40 tot 16u30) een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en had hierbij de mogelijkheid om zijn persoonlijke situatie te verduidelijken en uiteen te zetten om welke redenen hij meende niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker houdt voor dat hij nog bijkomend had moeten worden gehoord en wijst er in dit verband op dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij licht toe dat indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, hij nog verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming van verwerende partij konden beïnvloeden. Hij wijst er (onder meer) op dat hij de nationaliteit van Nigeria heeft, dat hij geboren is in 1995, dat hij een praktiserend christen is die zowel Engels als Edo spreekt, dat hij drie jaar in Italië verbleven heeft en daar twee verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, dat hij *“door de zeer lange duurtijd dat hij Nigeria heeft verlaten, ondertussen 9 jaar geleden, vervreemd geraakt (is) van zijn land van herkomst”*, en dat hij dus bij een terugkeer naar Nigeria vreest *“dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen”* waardoor er een reëel risico bestaat dat hij *“zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”*.

Met deze uiteenzetting toont verzoeker evenwel niet aan dat hij verwerende partij nog echt relevante en specifieke inlichtingen had kunnen verstrekken waarvan deze nog geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing en die haar ervan hadden kunnen weerhouden om deze beslissing te nemen. Verwerende partij had, gezien het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, kennis van de nationaliteit, geboortedatum, religie, talenkennis en het eerdere verblijf en de verzoeken om internationale bescherming in Italië. Uit het arrest met nr. 307 590 van 31 mei 2024 van de Raad, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt bovendien dat verzoeker heeft kunnen uiteenzetten dat hij reeds gedurende verschillende jaren afwezig is uit – en daardoor vervreemd is geraakt van – zijn land van herkomst en dat hij vreest om terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen enkel element aan dat hij nog had kunnen toevoegen indien hij nogmaals gehoord zou zijn geweest.

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij, indien hij nog bijkomend zou zijn gehoord, nog dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die verwerende partij ertoe hadden kunnen bewegen een andere beslissing te nemen. Zijn betoog laat niet toe te besluiten dat hij een belang heeft bij de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord als onderdeel van zijn rechten van verdediging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden kan niet worden vastgesteld.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52/3, § 1, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten omdat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2023 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en door de Raad op 31 mei 2024 het beroep tegen deze beslissing werd verworpen, omdat hij

“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”, omdat hij verklaarde “ongehuwd te zijn” en “geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben”, omdat hij verklaarde “geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben” en omdat hij geen medische documenten neerlegde en het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet in het bezit is van informatie waaruit blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing geen enkel concreet motief wordt vermeld waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, waarbij hij nogmaals wijst op zijn nationaliteit, geboortedatum, religie, talenkennis, vroegere verblijf in Italië en verzoeken om internationale bescherming, lange afwezigheid uit Nigeria en daarmee gepaard gaande vervreemding, en vrees om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. De Raad stelt evenwel vast dat met deze elementen rekening werd gehouden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat daar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen. Bovendien beperkt verzoeker zich wat betreft zijn gebrek aan inkomen en huisvesting in Nigeria tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang hij erbij zou hebben dat hierover in het thans bestreden bevel bijkomend motieven zouden moeten worden opgenomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, die verzoeker verplicht om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toe te passen te verlaten, tot gevolg heeft dat verzoeker zich naar Nigeria dient te begeven, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat hij “door de zeer lange duurtijd dat hij Nigeria heeft verlaten, ondertussen 9 jaar geleden, vervreemd geraakt (is) van zijn land van herkomst”, en dat hij geen inkomen en huisvesting heeft in Nigeria, zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In zijn arrest met nr. 307 590 van 31 mei 2024 oordeelde de Raad bovendien reeds dat “verzoeker niet aantoont dat hij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Nigeria een reëel risico loopt te worden

onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien te voorzien". Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hierop een ander licht werpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker verklaarde *"ongehuwd te zijn"*, *"geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben"* en *"geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben"* en dat verzoeker verklaarde hoofdpijn te krijgen door een hoofdletsel, pijn aan het been te hebben en moeilijk te kunnen slapen en een hoge bloeddruk te hebben, maar geen medische documenten neerlegde en het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat, zodat de DVZ niet in het bezit is van informatie waaruit blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn *"persoonlijke situatie"* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de nationaliteit, geboortedatum, religie, talenkennis van verzoeker, het vroegere verblijf en de verzoeken om internationale bescherming van verzoeker in Italië, de lange afwezigheid van verzoeker uit Nigeria en de daarmee gepaard gaande vervreemding, en de vrees van verzoeker om in een situatie van extreme armoede terecht te komen verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN